

Manege
Appelbloesem

Pony's zijn geweldig!

Een zomer vol ponyplezier

**Een zomer
vol ponyplezier**

Pippa Young

Illustraties: Eleni Livanios

kluitman

Met speciale dank aan Catherine Hapka

NUR 282/GGP091601

© MMXVI Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXIV Tekst: Working Partners Limited Series

created by Working Partners Limited

Illustraties: Eleni Livanios

Oorspronkelijke titel: *Apple Blossom Stables. Paulina and Lancelot*

Nederlandse vertaling: Paulien Smeulders

Alle rechten voorbehouden, inclusief
het recht van reproductie in zijn geheel
of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

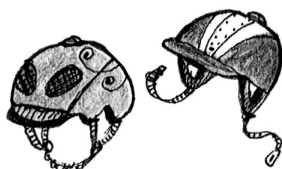
Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFEVERANCIER

Inhoud

Lena's eerste springles.....	11
De wedstrijd	28
Volg de leider	44
Waterpret	59
Op stal.....	73
Plezier met pony's	88
Wandelen met Lancelot	100
Een avontuurlijke rit	112

Lena's eerste springles

'Ben je er klaar voor, Samson?'

De grijze, gevlekte pony waar Lena Kramer op zat, draaide zijn oren naar voren.

'Ik denk dat hij er zin in heeft!' riep Julia Maas. Ze stond samen met Lena's moeder aan de rand van de rijbak te kijken naar Lena's rijles. Bianca Maas gaf les. Zij was de moeder van Julia en eigenaresse van manege Appelbloesem. Bijna alle pony's en paarden die daar woonden waren van hen en Bianca gaf de paardrijlessen. Vandaag kreeg Lena haar allereerste springles.

‘Je kan het, Lena,’ moedigde Bianca haar aan.
‘Maar als je liever nog niet wilt springen moet je het eerlijk zeggen. Niet iedereen vindt het leuk.’

‘Nee, nee,’ zei Lena snel. ‘Ik wil het graag leren!’

‘Oké, dan is het goed.’ Bianca liep naar een rij ronde houten balken die in het midden van de bak op de grond lagen. ‘Voordat je gaat springen moet je eerst leren om over de balken te draven. Neem Samson maar in een vlotte draf en stuur hem recht op de eerste balk af. Jij gaat staan in de stijgbeugels, leunt een beetje naar voren en kijkt recht vooruit. Dan gaat Samson vanzelf.’

Lena nam de teugels wat korter. ‘Oké, daar gaan we, Samson.’

De pony draafde rustig aan.

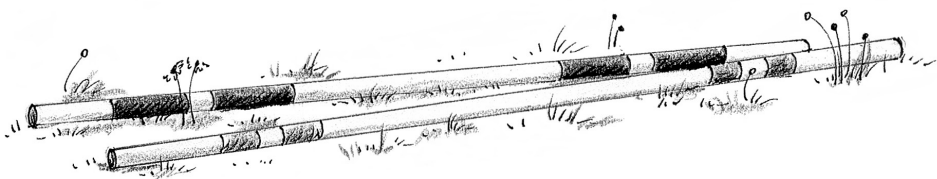
‘Iets sneller!’ riep Julia vanaf de zijlijn.

Lena spoorde hem aan. Julia kon soms nogal

bazig doen, maar Lena wist dat ze gewoon probeerde te helpen.

Samson tilde zijn benen iets hoger op en draafde over de balken. Lena kwam iets omhoog uit het zadel zodat ze zijn extra grote passen met haar benen kon opvangen.

‘Super!’ riep Lena’s moeder en ze keek naar Bianca. ‘Toch?’

‘Jazeker, heel goed gedaan. Probeer het nog maar een keer, Lena!’

Toen Lena een paar keer over de drafbalken was gegaan, riep Bianca haar naar de rand van de bak.

‘Dat was leuk!’ zei Lena. Ze klopte Samson op zijn hals.

Bianca glimlachte. 'Zullen we een klein sprongetje proberen?'

Tot een paar weken geleden woonde Lena nog in een grote stad. Ze was haar hele leven al gek op paarden maar ze had nooit de kans gehad om zelf te rijden. Sinds ze met haar moeder naar Wilgenbeek was verhuisd, was alles veranderd. Op de eerste dag dat ze het dorp ging verkennen, had ze Samson al in een wei zien staan met nog een paar pony's en paarden. Zo was ze bij manege Appelbloesem

terecht gekomen en omdat Lena's moeder niet genoeg geld had voor rijlessen, mocht ze van Bianca klusjes doen op de manege. In ruil daarvoor kreeg ze gratis lessen. Lena vond het heel leuk om te helpen en het rijden op haar lievelingspony maakte het alleen nog maar leuker.

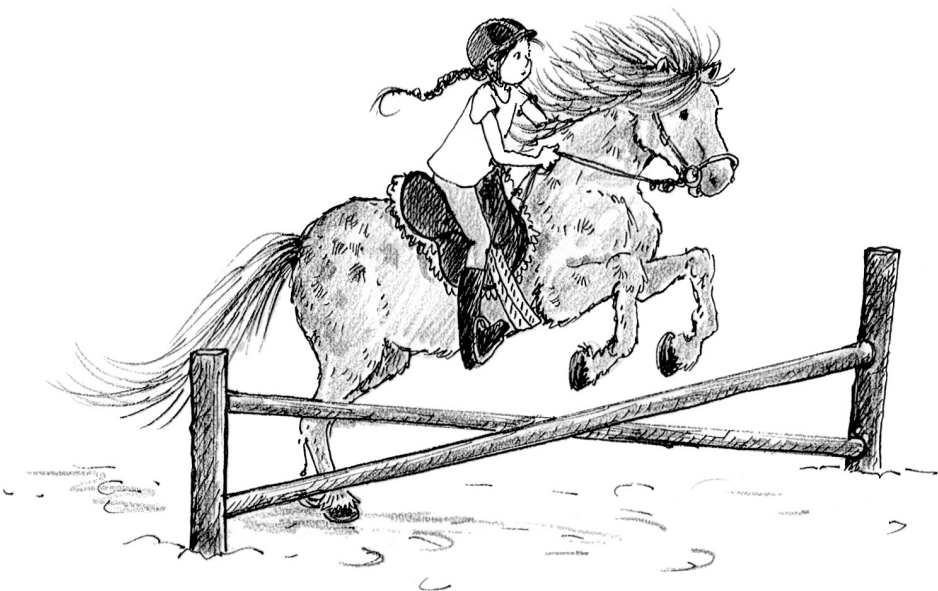
Ze reed een rondje door de bak, terwijl Bianca een hindernis opbouwde van twee gekruiste balken. In het midden was de sprong maar ongeveer veertig centimeter hoog. Toch voelde het voor Lena als een enorm hek waar ze overheen moest zien te komen!

'Samson weet hoe hij moet springen,' legde Bianca uit, terwijl ze haar handen afveegde. 'Dus je hoeft je nu nog niet druk te maken om de juiste hulpen voor het nemen van de sprong. Laat Samson gewoon recht op het midden van de hindernis af draven, net als bij de drafbalken. Kom weer omhoog uit

het zadel, kijk recht voor je en ga mee met Samsons bewegingen. Ben je er klaar voor?’

‘Ik denk het wel!’ Lena spoorde Samson aan in een vlotte draf. Zijn oortjes draaiden naar voren zodra hij de hindernis zag. Lena hield haar adem in. Ze voelde hoe de pony zijn lichaam aanspande toen zijn voorbenen omhoogkwamen. Toen landde hij alweer met zijn achterbenen in het zand en Lena hoorde haar moeder en Julia juichen.

‘Goed gedaan!’ riep Bianca. ‘Hoe voelde dat?’

‘Geweldig!’ grijnsde Lena. ‘Ik hou nu al van springen!’

Ze ging nog twee keer over de hindernis en toen vond Bianca dat het genoeg was voor een eerste springles.

Lena reed Samson de bak uit, richting de stallen.

Julia kwam achter haar aan gerend, met haar blonde paardenstaart zwiepend achter zich. ‘Dat ging super! Zo knap dat je nu al kan springen.’ Ze klopte Samson op zijn zachte hals en lachte naar Lena. ‘Je kan wel met mij en Romy mee naar de wedstrijd morgen.’

Lena lachte. ‘Nou, nog niet, hoor. Maar wie weet... ooit!’

‘Ik ben zo trots op je,’ zei Lena’s moeder, terwijl Lena zich van Samsons rug liet glijden. ‘Ik vond het heel leuk om een keer bij je les te

kijken. Nu snap ik waarom je hier zo veel uren doorbrengt.'

'Misschien moet je het zelf ook een keer proberen, mam!'

Haar moeder lachte. 'Dat betwijfel ik. Laat mij de paarden maar gewoon van een afstandje bekijken. En schilderen natuurlijk!'

Dat was nog iets wat veranderd was sinds Lena en haar moeder naar Wilgenbeek waren verhuisd. Haar moeder Angela had altijd al van schilderen gehouden, maar nu was haar hobby ineens een baantje geworden. Jenny, een jonge vrouw die haar paard bij manege Appelbloesem had staan, had Lena's moeder gevraagd om tegen betaling een schilderij van haar paard te maken.

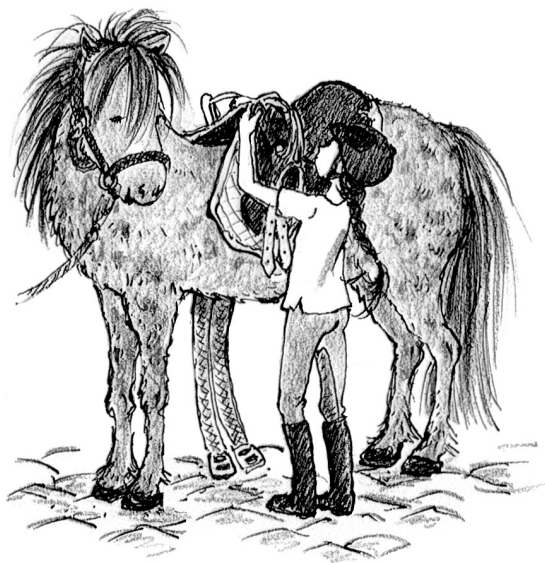
'Nu ik het zeg,' ging Angela verder. 'Ik moet Jenny even zoeken. Ik heb de schetsen bij me die ik van Tilly heb gemaakt.'

Haar moeder ging ervandoor en Lena nam

Samson mee onder een stenen poort door die naar de binnenplaats leidde. Manege Appelbloesem was gevestigd in een prachtig oud kasteel en de stallen lagen rondom een gezellige binnenplaats. Hop en Skip, de jackrussellterriërs die er woonden, kwamen vrolijk blaffend op Lena afgerend en gingen er net zo snel weer vandoor.

Lena bond Samson vast in de schaduw van de appelboom die in het midden van de binnenplaats stond. Ze haalde het zadel van zijn

rug en Julia kwam aanlopen met een emmer water uit de pomp.

‘Dank je,’ zei Lena. Tot voor kort was Julia helemaal niet aardig geweest tegen de andere meisjes die bij manege Appelbloesem reden. Dat was pas veranderd nadat Lena haar had aangesproken op haar verwende en arrogante gedrag. Sindsdien deed Julia veel leuker.

De meiden sponsden het zweet van Samsons rug, borstelden zijn vacht en krabden zijn hoeven uit. Toen hij helemaal schoon was, brachten ze hem naar zijn stal, waar een berg vers hooi voor hem klaarlag.

‘Bedankt voor weer een geweldige les, Samson,’ fluisterde Lena en ze krabde hem nog even op zijn favoriete plek onder zijn manen.

Julia keek over de staldeur. ‘Daar is Romy. Ze gaat met Lancelot trainen voor de wedstrijd, denk ik.’

Er kwam een meisje uit een andere stal

gelopen met een roodbruine pony aan de hand. Romy had blauwe ogen en wilde bruine krullen die aan alle kanten onder haar cap vandaan kwamen. Ze lachte en zwaaide naar Lena en Julia. 'Hoe ging je les, Lena?' riep ze. 'Supergoed!'

'Ze heeft voor het eerst gesprongen,' vulde Julia aan.

'Te gek!' Romy lachte breed naar Lena. 'Springen is het leukste wat er is! O, trouwens... mijn vriendin Roos zou me vandaag helpen met de hindernissen, maar ze moest mee naar haar opa en oma. Heeft een van jullie tijd om te helpen?'

Julia knikte. 'Ik wel. Ga je ook mee, Lena?'

‘Ik wil wel, maar ik moet even aan mijn moeder vragen of ik langer mag blijven. Ik ben met haar meegereden vandaag.’

‘Toevallig,’ zei Romy. ‘Daar komt ze net aan.’

Inderdaad kwam Lena's moeder de binnenplaats op lopen. ‘Sorry schat,’ zei ze toen ze Lena's vraag hoorde. ‘Ik moet nog een paar uur werken vanmiddag en ik wil ook beginnen aan het schilderij voor Jenny.’

‘Oké, is goed.’ Lena was teleurgesteld maar probeerde het niet te laten merken. Ze dacht er even aan om toch te blijven en lopend naar huis te gaan, maar dat zou echt te ver zijn.

Haar moeder sloeg een arm om haar schouders. ‘Weet je wat? Ik rond vanavond een groot manuscript af. Zullen we morgen naar de wedstrijd van je nieuwe vriendinnen gaan kijken?’

'O, ja! Jullie moeten echt komen!' riep Romy enthousiast. 'Lancelot en ik doen het nog beter als we publiek hebben dat ons aanmoedigt!'

Lena keek blij. 'Dat lijkt me heel leuk, mam!'

Ze zei de andere meiden gedag en ging met haar moeder mee naar huis. Zodra ze de gezellige keuken binnenstapten, klonk er een hard gemiauw.

Lena hurkte neer om de grote rode kater te begroeten. Ze aaide zijn zachte vacht. 'Het is nog geen etenstijd, hoor Mowgli!'

'Voor ons nog niet. Maar voor Mowgli is het de hele dag etenstijd,' lachte haar moeder.

Lena gaf Mowgli wat brokjes. Daarna rende

ze de trap op naar haar vrolijk geel geverfde slaapkamer om haar paardrijklere uit te trekken.

Toen ze weer beneden kwam, stond haar moeder bij de achterdeur.

‘Ga je schilderen?’ vroeg Lena. ‘Mag ik mee?’

‘Ja natuurlijk, lieverd. Gezellig.’

Ze liepen door de kleine tuin. Het atelier van Lena's moeder was een paar weken geleden nog een gewone schuur geweest, maar ze hadden er samen iets heel moois van gemaakt. De muren waren wit geverfd en op de vloer lagen nu houten planken. In het midden, voor het raam, stond de schildersezel. Op een oude houten tafel tegen de achterwand stonden potten verf, allerlei tubes en glazen potten met kwasten en penselen. Tegen de zijmuren leunden witte canvasdoeken. Het zag eruit als een echte schilderstudio.

Angela rolde een vel papier uit op de tafel. Ze

had meerdere potloodschetsen gemaakt van Tilly's vriendelijke hoofd, haar ronde billen en slanke benen. Toen pakte ze een crèmekleurig canvasdoek en plaatste het op de ezel.

Lena schoof een kruk dichterbij en ging zitten.

'Nee gekkie, je moet me niet zo op m'n vingers kijken als ik schilder,' zei haar moeder.

'Dan word ik zenuwachtig! Waarom pak je niet een doek en schilder je ook iets?'

'Oké.' Lena pakte een leeg stuk canvas en een dik houtskoolpotlood. Ze ging in kleermakerszit op de grond zitten en begon een tekening van

Samson te schetsen. Ze probeerde zijn lieve hoofd en grote ogen te laten lijken. Schilderen was niet zo geweldig als paardrijden, maar het was wel leuk om te doen, vond Lena.

Ze bleven in de studio tot ze honger kregen.

Na het eten ging Angela aan de slag met het manuscript en Lena liep naar haar kamer. Die had een schuine muur omdat de kamer onder het puntdak van het huis lag, en Lena moest bukken om uit het raam te kijken. Ze was zo blij met haar nieuwe kamer! Hij was zo knus en gezellig en ze had een mooi uitzicht op de tuin en verderop het dorp. Ze voelde zich er al helemaal thuis, ook al woonde ze er pas een paar weken.

Ze las in een van haar vele paardenboeken en zat een tijdje achter de computer. Toen trok ze haar pyjama aan en liep naar beneden om haar moeder welterusten te zeggen.

Lena zette de wekker om zeven uur, want de

wedstrijd begon al vroeg en ze wilde niks missen. Mowgli lag al op haar bed en geeuwde uitgebreid toen ze de wekker instelde.

‘Ik weet het, Mowgli,’ giechelde Lena. ‘Toen we nog in de stad woonden stond ik op zaterdag nooit zo vroeg op!’

